दानिएलचे पुस्तक - एकशे अडतीसावे

दानिएल ११ चे उलगडणे: इतिहासामधून एक भविष्यसूचक प्रवास

Jeff Pippenger
2024-03-15

दानिएलाच्या अकराव्या अध्यायातील चाळिसावा श्लोक हा देवाच्या वचनातील सर्वांत गहन श्लोकांपैकी एक आहे. त्यामध्ये दर्शविलेल्या भविष्यसूचक इतिहासांमध्ये येहेज्केलाच्या दर्शनातील चाकांतली चाके एकत्र आणली जातात. १७९८ मध्ये मिलेराइट चळवळीच्या समाप्तीच्या काळासह, आणि १९८९ मध्ये तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीच्या समाप्तीच्या काळासह, देवाच्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांचे अंतर्गत आणि बाह्य इतिहास चित्रित केलेले आहेत. त्या श्लोकात १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूतासह आलेल्या निकटवर्ती न्यायाच्या घोषणेपासून ते चाळीसाव्या-एकाव्या श्लोकातील रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा संपूर्ण प्रवास अंतर्भूत आहे. म्हणून हा श्लोक मृतांपासून आरंभ होणारा देवाच्या मंडळीचा अन्वेषणात्मक न्याय, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबापर्यंत, आणि देवाने लाओदिकीया अद्व्हेंटवाद आपल्या तोंडातून ओकून टाकण्यापर्यंतचे चित्रण करतो.

सन १७९८ मध्ये पोपसत्तेला जी प्राणघातक जखम झाली, त्या इतिहासापासून ते एकेचाळीसाव्या वचनात ती प्राणघातक जखम बरी होईपर्यंतचा इतिहास त्या वचनाच्या इतिहासात दर्शविला आहे. एकेचाळीसाव्या वचनापासून पुढील भाग देवाच्या वाढत्या कार्यकारी न्यायांच्या संदर्भात स्थापन केला आहे, ज्यांची सुरुवात त्या वचनात होते. या भविष्यवाणीच्या अर्थाने, चाळीसावे वचन हे दानियेल अध्याय अकराचा शेवट आहे, आणि त्या अध्यायातील पहिले व दुसरे वचन ही त्याची सुरुवात आहेत. अध्याय अकरा ख्रिस्तविरोधकाच्या बंडाचे दर्शन घडवितो, आणि अध्याय दहा हिद्देकेल नदीच्या दृष्टांताची सुरुवात दर्शवितो, तर अध्याय बारा त्याचा शेवट दर्शवितो. अध्याय दहा आणि बारा अनुक्रमे पहिले आणि शेवटचे यांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि अध्याय अकरा मध्यभागी असलेल्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करतो.

दहावा व बारावा अध्याय हे एकच आहेत; कारण, अकराव्या अध्यायाप्रमाणे नव्हे, ते दर्शनाशी संबंधित दानिएलचा अनुभव दर्शवितात, आणि अकरावा अध्याय हेच ते दर्शन आहे. दहावा अध्याय हा इब्री वर्णमालेतील पहिले अक्षर आहे, अकरावा अध्याय हा इब्री वर्णमालेतील तेरावे बंडखोर अक्षर आहे, आणि बारावा अध्याय हे वर्णमालेतील शेवटचे अक्षर आहे. हिद्देकेल नदीचे दर्शन हे “सत्य” आहे.

अकराव्या अध्यायात आरंभ शेवटाचे चित्रण करतो, कारण ख्रिस्त कधीही बदलत नाही. चाळीसाव्या वचनात दर्शविलेला अंतिम इतिहास हा पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षेचा काळ आहे. तो परीक्षेचा काळ पशूच्या चिन्हाने समाप्त होतो, जे एकेचाळीसाव्या वचनात दर्शविलेले आहे. म्हणून पहिले आणि दुसरे वचन एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळाविषयी असले पाहिजे, कारण तोच कालखंड पशूच्या प्रतिमेच्या निर्मितीचाही कालखंड आहे.

> “प्रभूने मला स्पष्टपणे दाखविले आहे की, कृपाकाळ संपण्यापूर्वी पशूची प्रतिमा उभी केली जाईल; कारण ती देवाच्या लोकांसाठी महान कसोटी ठरणार आहे, ज्याद्वारे त्यांचे सार्वकालिक भविष्य निश्चित केले जाईल....”
>
> “देवाच्या लोकांनी शिक्कामोर्तब होण्यापूर्वी त्यांच्यासमोर असलीच पाहिजे अशी ही परीक्षा आहे.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

अंतकाळाची ओळख करून देणाऱ्या नेहमी दोन वेळखुणा असतात. मोशेच्या सुधारणाचळवळीत, ते हारूनाच्या जन्माने सुरू झाले आणि त्यानंतर तीन वर्षांनी मोशेचा जन्म झाला. बाबेलमधून बाहेर पडून मंदिराची पुनर्बांधणी करण्याच्या सुधारणाचळवळीत, तो राजा दारयवेश होता, आणि त्यानंतर राजा कुरुश. ख्रिस्ताच्या सुधारणाचळवळीत, तो योहान बाप्तिस्ताचा जन्म होता, आणि त्यानंतर सहा महिन्यांनी ख्रिस्ताचा जन्म. मिलराइटांच्या सुधारणाचळवळीत,

ते १७९८ मध्ये पापल व्यवस्थेच्या मृत्यूने होते, आणि त्यानंतर १७९९ मध्ये पोपाच्या मृत्यूने. तिसऱ्या देवदूताच्या सुधारणाचळवळीत, ते अध्यक्ष रेगन आणि पहिले अध्यक्ष बुश होते, ज्यांनी दोघांनीही १९८९ चे प्रतिनिधित्व केले. दानिएल अध्याय दहा, वचन एक मध्ये, आपण राजा कुरुश याची ओळख झालेली पाहतो.

> पर्शियाचा राजा कोरेश याच्या राज्याच्या तिसऱ्या वर्षी, ज्याचे नाव बेल्तशस्सर असे ठेवण्यात आले होते त्या दानिएलाला एक गोष्ट प्रकट करण्यात आली; आणि ती गोष्ट खरी होती, परंतु नेमलेला काळ दीर्घ होता; आणि त्याला ती गोष्ट समजली, आणि त्याला त्या दर्शनाचे आकलन झाले. दानिएल 10:1.

दहाव्या अध्यायातील पुढील वचनांमध्ये, गॅब्रिएलने अकराव्या अध्यायात भविष्यवाणीच्या इतिहासाचे दर्शन देण्यापूर्वी दानिएलचा अनुभव आधीच दर्शविलेला आपण पाहतो. कायरस अंतकाळाचे चिन्ह ठरवितो, कारण यापूर्वी कायरस, दारयावेशाचा पुतण्या, हा दारयावेशाचा सेनापती होता ज्याने बेलशस्सरास ठार मारले, आणि अशा रीतीने सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा अंत चिन्हांकित केला; हा बंदिवास इ.स. ५३८ ते १७९८ या काळात आध्यात्मिक बाबेलमध्ये आध्यात्मिक इस्राएलच्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या बंदिवासाचे प्रतिरूप होता.

> “या अखंड निर्दयी छळाच्या दीर्घ काळात पृथ्वीवरील देवाची मंडळी जितकी खऱ्या अर्थाने बंदिवासात होती, तितकेच इस्राएलची संताने निर्वासनाच्या काळात बाबेलमध्ये बंदिवासात ठेवली गेली होती.” Prophets and Kings, 714.

इ.स. १७९८ मध्ये बाराशे साठ वर्षांचा शेवट झाला, आणि त्याने अंतकाळाची चिन्हांकित वेळ दर्शविली; त्याचप्रमाणे, त्या इतिहासासाठी सत्तर वर्षांचा शेवट हा “अंतकाळ” ठरला. बेलशस्सरच्या मृत्यूच्या वेळी आणि बाबेलच्या राज्याच्या समाप्तीच्या प्रसंगी दारयावेश आणि कोरेश हे दोघेही दर्शविले गेले आहेत; कारण दारयावेशाचा सेनापती म्हणून, ज्याने ते कार्य पूर्ण केले, कोरेश दारयावेशाचे प्रतिनिधित्व करीत होता. जॉर्ज बुश (पहिला) यांचा २० जानेवारी, १९८९ रोजी शपथविधी झाला, तेव्हा १९८९ च्या पहिल्या एकोणीस दिवसांत रेगन अध्यक्ष होते.

हिद्देकेलचे दर्शन अंतकाळी, कूरसाच्या तिसऱ्या वर्षी आरंभ झाले. जेव्हा गॅब्रिएल दानिएलला अकराव्या अध्यायातील भविष्यवाणीचा इतिहास उलगडू लागतो, तेव्हा तो प्रथम दारयावेषाच्या पहिल्या वर्षाचा उल्लेख करतो, जेणेकरून हे स्पष्टपणे स्थापित व्हावे की तो दानिएलसमोर मांडू पाहत असलेले भविष्यवाणीच्या इतिहासाचे दर्शन अंतकाळाच्या शेवटच्या समयी, म्हणजे १९८९ मध्ये, आरंभ होते; कारण सर्व संदेष्टे त्यांनी ज्या दिवसांत जीवन व्यतीत केले त्यांपेक्षा शेवटच्या दिवसांविषयीच अधिक बोलतात.

> परंतु सत्याच्या शास्त्रात जे लिहिले आहे ते मी तुला दाखवीन; आणि या गोष्टींत माझ्या बाजूने उभा राहणारा, तुमचा प्रधान मिखाएल याच्यावाचून दुसरा कोणी नाही. आणि मीही, मेदी दारयावेशाच्या पहिल्या वर्षी, त्याला स्थिर करण्यासाठी व त्याला बळ देण्यासाठी उभा राहिलो. दानियेल 10:21, 11:1.

दारीयसाच्या पहिल्या वर्षी, जे 1989 मधील शेवटच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करते, गॅब्रिएल “उभा राहिला”, अशा रीतीने हे दर्शवितो की “शेवटच्या काळी” एक देवदूत येतो. 1798 मध्ये पहिला देवदूत आला, आणि 1989 मध्ये तिसरा देवदूत आला. 2001 मध्ये तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशास सामर्थ्य प्राप्त झाले तेव्हाच तिसऱ्या देवदूताचे मुद्रांकन सुरू झाले; परंतु 1989 मध्ये तिसरा देवदूत येण्याची चळवळ, शेवटच्या काळी गॅब्रिएल उभा राहिल्याद्वारे दर्शविली आहे. गॅब्रिएल दानिएलला “सत्याच्या शास्त्रात नोंदलेले ते” दाखविणार आहे, आणि हिद्देकेलचे दर्शन “सत्य” ही खूण धारण करते, जी गॅब्रिएल आता प्रस्थापित करणार आहे.

दहाव्या अध्यायातील चौदाव्या वचनात गॅब्रिएलने दानियेलाला यापूर्वीच कळविले होते की हिद्देकेलच्या दर्शनात तो ज्याविषयी बोलत होता, ते “शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांवर काय येईल” याविषयी होते.

> आता मी तुला हे समजावून सांगावयास आलो आहे की उत्तरकाळी तुझ्या लोकांवर काय ओढवेल; कारण हे दर्शन अजून पुष्कळ दिवसांसाठी आहे. दानियेल 10:14.

दानियेल अध्याय अकरातील दुसरे वचन हे १९८९ मध्ये, अंतकाळी, उघड करण्यात आलेल्या त्या ज्ञानाचे प्रतिनिधित्व करते, जे देवाच्या लोकांवर “शेवटच्या दिवसांत” काय “येईल” हे ओळखून दाखवते.

> आता मी तुला सत्य दाखवीन. पाहा, पारसदेशात अजून तीन राजे उठतील; आणि चौथा त्यां सर्वांपेक्षा अतिशय अधिक धनवान असेल; आणि आपल्या संपत्तीमुळे प्राप्त झालेल्या सामर्थ्याने तो सर्वांना ग्रीसच्या राज्याविरुद्ध चिथावून उभे करील. दानिएल 11:2.

किरस इ.स. १९८९ पासूनच्या दुसऱ्या राजाचे पूर्वचित्र आहे. तो मेदो-फारसी साम्राज्याचा राजा आहे, जे शेवटच्या दिवसांतील बायबल भविष्यवाणीतील त्या राज्याचे प्रतिनिधित्व करते, जे दोन शिंगांनी बनलेले आहे, आणि ज्यांचे प्रतिनिधित्व मेदी व फारसी करतात. इ.स. १९८९ मध्ये अंतकाळी दोन-शिंगी पृथ्वीवरील पशूच्या राज्याच्या दुसऱ्या राजानंतर अजून तीन राजे असणार होते (क्लिंटन, बुश शेवटचा, ओबामा), आणि त्यानंतर असा एक राजा येणार होता जो त्या सर्वांपेक्षा फारच अधिक श्रीमंत होता. पहिल्या बुशनंतर आलेले ते तीन राजे त्यांच्या अध्यक्षपदानंतर श्रीमंत झाले, आणि ते केवळ ते अध्यक्ष झाले होते म्हणूनच. ट्रम्प, तो चौथा, जो त्या सर्वांपेक्षा फारच अधिक श्रीमंत होता आणि आतापर्यंतचा सर्वांत श्रीमंत अध्यक्ष होता, त्याने आपले धन अध्यक्ष झाल्यामुळे कमावले नाही, तर मुख्यत्वे स्थावर मालमत्तेतील गुंतवणुकीतील आपल्या कार्याद्वारे, अध्यक्षपदासाठी उमेदवारी देण्याच्या खूप आधीच कमावले होते.

सापेक्षदृष्ट्या बोलायचे तर, अमेरिकेच्या इतिहासातील पूर्वीचा सर्वांत श्रीमंत अध्यक्ष हा संयुक्त संस्थानांचा पहिलाच अध्यक्ष होता. डोनाल्ड ट्रम्पपूर्वी, जॉर्ज वॉशिंग्टन हा अमेरिकेच्या इतिहासातील सर्वांत श्रीमंत अध्यक्ष होता, आणि डोनाल्ड ट्रम्पप्रमाणेच त्यानेही स्थावर मालमत्तेतील गुंतवणुकीद्वारे आपली संपत्ती मिळविली. वॉशिंग्टन आणि ट्रम्प हे दोघेही अपारंपरिक राजकीय पार्श्वभूमीतून अध्यक्षपदावर आले. अध्यक्ष होण्यापूर्वी वॉशिंग्टन प्रामुख्याने एक लष्करी नेता होता, आणि ट्रम्प हा एक व्यावसायिक व दूरचित्रवाणी व्यक्तिमत्त्व होता; तोही वॉशिंग्टनप्रमाणे कोणताही पूर्व राजकीय अनुभव नसलेला होता.

दोन्ही अध्यक्ष त्यांच्या ठाम व्यक्तिमत्त्वांमुळे आणि नेतृत्वशैलीमुळे परिचित होते, जरी त्यांनी हे गुण अत्यंत भिन्न प्रकारे प्रकट केले. वॉशिंग्टन क्रांतिकारक युद्धकाळात आणि प्रजासत्ताकाच्या प्रारंभीच्या वर्षांत आपल्या स्थिरचित्त, शांत आणि आत्मविश्वासपूर्ण नेतृत्वासाठी तसेच एकात्मता निर्माण करणाऱ्या उपस्थितीसाठी ओळखला जात असे, तर ट्रम्प नेतृत्व आणि शासन यांबाबतच्या आपल्या ठाम पद्धतीसाठी ओळखले जातात. वॉशिंग्टन आणि ट्रम्प हे दोघेही लक्षणीय वादग्रस्त व्यक्ती होते, जरी त्यामागील कारणे अत्यंत भिन्न होती. व्यापक आदरास पात्र असूनही, वॉशिंग्टनला त्याच्या काळात गुलामगिरीविषयीच्या त्याच्या मतांसह विविध मुद्द्यांवर टीकेला सामोरे जावे लागले. ट्रम्प यांच्या अध्यक्षीय कार्यकाळावर अनेक वादांची छाप होती, ज्यामध्ये सामाजिक माध्यमांवरील त्यांच्या “mean tweets” चा वापर, त्यांचे America-first धोरणात्मक निर्णय, आणि त्यांची स्वतःची आत्मजाणीव यांचा समावेश होता.

सर्वांत श्रीमंत आणि सहावा अध्यक्ष जागतिकतावादी अजगरशक्तींना चिथावून उठवणार होता. जेव्हा आपण अकराव्या अध्यायातील दुसऱ्या वचनाचा इतिहास 1776, 1789, आणि 1798 या कालखंडाच्या इतिहासावर लागू करतो, तेव्हा पृथ्वीपशूच्या शेवटच्या अध्यक्षाविषयी अधिक माहिती आपल्याला आढळते; कारण येशू आरंभीद्वारे अंताचे स्पष्टीकरण करतो. 1776 आणि 1789 यांनी दर्शविलेले पहिले दोन कालखंड दोन साक्षी पुरवितात की अंतिम अध्यक्ष हा सातांपैकी असलेला आठवा अध्यक्ष असेल. रीगननंतर ट्रम्प हा सहावा अध्यक्ष होता, आणि आठवा अध्यक्ष म्हणून तो “सातांपैकी” असेल. अंतिम आणि आठवा अध्यक्ष त्या वेळी राज्य करील, जेव्हा संयुक्त संस्थाने पशूची प्रतिमा “त्या पशूसाठी आणि त्याची” तयार करतील.

ज्या वेळी संयुक्त संस्थानांद्वारे पशूची प्रतिमा निर्माण केली जाते, त्या वेळी राज्य करणारा अध्यक्ष हा आठवा असला पाहिजे, म्हणजे सातांपैकीच एक, याची साक्ष पेतन रॅन्डॉल्फ आणि जॉन हॅनकॉक यांनी दिली आहे. पोपसत्ता हे सातांपैकी असलेले आठवे मस्तक आहे, आणि तिला भविष्यसूचक प्राणघातक जखम झाली. पोपसत्तेची प्रतिमा

होण्यासाठी, सातांपैकी असलेला आठवा अध्यक्ष यालाही भविष्यसूचक रीतीने “जखमी” किंवा “ठार मारलेला” अशी भविष्यसूचक ओळख असली पाहिजे.

पोपसत्तेला तिचा घातक घाव एका अजगरी शक्तीकडून (फ्रान्स) मिळाला; अशी अजगरी शक्ती, जिच्याविरुद्ध पोपसत्ता त्या काळापासून संघर्ष करीत होती, जेव्हा पौलाने असे ओळखले होते की अधर्माचे रहस्य (पापाचा मनुष्य) त्या वेळेलाच कार्य करीत होते. पौराणिक मूर्तिपूजेचा अजगर पोपसत्तेला सिंहासनावर आरूढ होण्यापासून अडवून धरत होता; आणि ते तिने इ.स. ५३८ मध्ये प्राप्त केले.

पोपसत्तेच्या आरंभीपासून तिच्या अंतिम नाशापर्यंत ती अजगराच्या शक्तींविरुद्ध झुंज देत असते. पोपसत्तेच्या प्रतिमेस आवश्यक आहे की ती प्रतिमा अजगराच्या एका शक्तीशी झुंज देईल. प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायात, पोपसत्ता—जी सात मस्तकांपैकी असलेले आठवे मस्तक आहे—शेवटी अग्नीने जाळली जाते आणि तिचे मांस दहा राजे खातात. या दोन्ही मृत्यूंमध्ये (1798 आणि अंतिम दिवसांत), पोपीय पशूचा वध अजगराच्या एका शक्तीने केला जातो. संयुक्त संस्थानांनी पशूची प्रतिमा निर्माण करण्यासाठी, आठव्या राष्ट्राध्यक्षाचाही वध अशाच एका अजगरी शक्तीने व्हावयास हवा, ज्याच्याशी ते युद्धात होते; आणि 1989 मधील अंतकाळानंतरचा सहावा राजा हाच तो राजा आहे ज्याने सर्व अजगरी शक्तींना चिथावून उठविले.

रॉनल्ड रीगन हा धर्मत्यागी प्रोटेस्टंट होता, परंतु पहिला जॉर्ज बुश हा एक पारंपरिक जागतिकतावादी होता. त्याच्या प्रसिद्ध उक्त्यांपैकी एक अशी आहे, ज्यात त्याने 18 ऑगस्ट 1988 रोजी खोटे बोलत असे म्हटले: “आणि कर वाढवणार नाही असा मीच तो मनुष्य आहे. माझा प्रतिस्पर्धी आता म्हणतो की तो शेवटचा उपाय म्हणून, किंवा तिसरा उपाय म्हणून, ते वाढवेल. पण जेव्हा एखादा राजकारणी असे बोलतो, तेव्हा तुम्हाला ठाऊक असते की तो ज्या उपायाचा अवलंब करणार आहे, तो हाच आहे. माझा प्रतिस्पर्धी कर वाढवणे नाकारत नाही. पण मी नाकारीन. आणि काँग्रेस माझ्यावर कर वाढवण्याचा दबाव आणेल आणि मी नाही म्हणेन. आणि ते दबाव आणतील, आणि मी नाही म्हणेन, आणि ते पुन्हा दबाव आणतील, आणि मी त्यांना एवढेच म्हणू शकतो: माझे शब्द लक्षात ठेवा: कोणतेही नवे कर नाहीत.”

त्या सार्वजनिक असत्याव्यतिरिक्त—जे अजगराच्या सत्तेच्या प्रतिनिधीचे एक लक्षण आहे—त्यांचे सर्वांत प्रसिद्ध विधान ११ सप्टेंबर, १९९० रोजी काँग्रेसच्या संयुक्त अधिवेशनात केलेले होते, जिथे त्यांनी म्हटले, “आता, आपण एका नव्या जगाला आकार घेताना पाहू शकतो. असे जग, ज्यात नव्या जागतिक व्यवस्थेची अत्यंत वास्तविक शक्यता आहे. विन्स्टन चर्चिल यांच्या शब्दांत, अशी ‘जागतिक व्यवस्था’ ज्यामध्ये ‘न्याय आणि निष्पक्षतेची तत्त्वे ... बलवानांपासून दुर्बलांचे संरक्षण करतात ...’ असे जग, जिथे संयुक्त राष्ट्रसंघ, शीतयुद्धातील गतिरोधातून मुक्त होऊन, आपल्या संस्थापकांच्या ऐतिहासिक दृष्टिकोनाची पूर्तता करण्यास सिद्ध आहे.” बुश वरिष्ठ हे जागतिकतावादी होते, जरी त्यांनी स्वतःची ओळख रिपब्लिकन म्हणून करून दिली होती.

बिल क्लिंटन हे लिंकन मेमोरियल येथे आपला शपथविधी समारंभ आयोजित करणारे पहिले अध्यक्ष होते; याचा अर्थ असा की त्यांनी लिंकनकडे पाठ फिरवली आणि वॉशिंग्टन स्मारकाच्या ओबेलिस्ककडे तोंड केले—अशा ओबेलिस्ककडे, जो अंतर्गतरीत्या फ्रीमेसनरीच्या प्रतीकांनी परिपूर्ण आहे. ज्या ओबेलिस्ककडे आणि फ्रीमेसनरीच्या ज्या प्रतीकांकडे त्यांनी संविधानाशी आपली निष्ठा असल्याची खोटी शपथ घेत असताना तोंड केले, त्याने केवळ इतकेच दर्शविले नाही की त्यांनी लिंकन मेमोरियलच्या गुलामगिरीविरोधी प्रतीकाकडे पाठ फिरवली होती, तर क्लिंटन यांनी निवडलेली ती ऐतिहासिक स्थिती त्यांच्या स्वीकारपर भाषणाशीही सुसंगत आहे, ज्यात त्यांनी त्या जेसुइट विद्यापीठातील एका प्राध्यापकाची स्तुती केली होती, ज्यांच्या अधीन त्यांनी अध्ययन केले होते.

त्या प्राध्यापकाने, Carroll Quigley यांनी, *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* हे पुस्तक लिहिले, जे 1966 मध्ये प्रकाशित झाले, आणि ज्याला “जागतिकतावादी विचारसरणीचे बायबल” असे प्रतिनिधित्व करणारे म्हणून योग्य रीतीने व व्यापकपणे समजले जाते. जसा Koran हा Islam साठी आहे, आणि जसे Albert Pike यांनी लिहिलेले व 1871 मध्ये प्रकाशित झालेले *Morals and Dogma of the

Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* हे Freemasonryच्या गूढ शिकवणींचे सर्वाधिक सर्वसमावेशक विवेचन मानले जाते; किंवा जसे *The Book of Mormon* हे Latter Day Saints साठी आहे, तसे Quigley यांचे पुस्तक हे जागतिकतावादी तत्त्वज्ञानाचे बायबल आहे. Clinton यांनी Koran मधील Mohammed यांचे कौतुक केले असते, किंवा *The Book of Mormon* मधील Joseph Smith यांचे कौतुक केले असते, तर बहुतेकांना ते माहीत झाले असते, आणि Albert Pike कोण होते हे काहींना माहीत असते; परंतु Clinton यांनी Quigley यांचे केलेले कौतुक हे त्यांच्या स्वतःच्या जागतिकतावादी कार्यक्रमाशी सुसंगत होते, आणि Abraham Lincoln यांनी प्रतिनिधित्व केलेल्या तत्त्वांच्या त्यांच्या नकाराशीही सुसंगत होते, हे फार थोड्यांना माहीत होते.

त्या भाषणात क्लिंटन म्हणाला: “किशोरवयात असताना मी जॉन केनेडी यांचे नागरिकत्वाविषयीचे आवाहन ऐकले. आणि नंतर, जॉर्जटाउनमध्ये विद्यार्थी असताना, कॅरोल क्विग्ली नावाच्या एका प्राध्यापकाने ते आवाहन अधिक स्पष्ट करून सांगितले; त्यांनी आम्हाला असे सांगितले की अमेरिका इतिहासातील सर्वांत महान राष्ट्र ठरले आहे, कारण आपल्या लोकांनी नेहमी दोन गोष्टींवर विश्वास ठेवला आहे: उद्याचा दिवस आजपेक्षा अधिक चांगला असू शकतो, आणि तसे घडवून आणण्याची वैयक्तिक नैतिक जबाबदारी आपल्यापैकी प्रत्येकावर आहे.” “अमेरिकेला पुन्हा महान कसे करावे” याविषयी कॅरोल क्विग्ली यांची कल्पना अशी होती की संयुक्त राज्यांनी आपले राष्ट्रीय सार्वभौमत्व संयुक्त राष्ट्रांकडे समर्पित करावे. क्लिंटन हा डेमोक्रॅट, जागतिकतावादी, अजगराचा प्रतिनिधी होता.

“जसा बाप, तसा मुलगा,” शेवटचा जॉर्ज बुश हा जागतिकतावादी होता, आणि त्याच्या वडिलांप्रमाणेच, जे स्वतःला रिपब्लिकन म्हणवून घेत असले तरी जागतिकतावादी होते, तसाच तोही होता. सफरचंद झाडापासून फार दूर पडत नाही. बायबल हा आलंकारिक प्रश्न उपस्थित करते, “दोन जण एकमत नसताना एकत्र चालू शकतील काय?” शेवटचा बुश बिल आणि हिलरी क्लिंटन यांच्यासह मिळून पार पाडलेल्या अनेक उपक्रमांचा केवळ मागोवा घेतला, तरी शेवटचा बुश कोणाशी एकमत होता हे स्पष्ट दिसते.

बराक हुसेन ओबामा यांनी राष्ट्राध्यक्ष म्हणून निवडून येण्याच्या थोड्याच आधी, प्रचारसभेत संयुक्त संस्थानांचे मूलभूत रूपांतर करण्याविषयी एक विधान केले. ३० ऑक्टोबर २००८ रोजी, मिसूरी राज्यातील कोलंबिया येथे, ओबामा म्हणाले: “आपण अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानांचे मूलभूत रूपांतर करण्यापासून फक्त पाच दिवस दूर आहोत.” हे विधान ओबामा यांच्या “आशा आणि बदल” या व्यापक संदेशाचा भाग होते, जो त्यांच्या २००८ च्या राष्ट्राध्यक्षीय प्रचार मोहिमेचा एक मध्यवर्ती विषय होता; आणि ज्यामध्ये महत्त्वपूर्ण धोरणात्मक सुधारणांप्रती तसेच देशासाठी भिन्न दिशेप्रती त्यांची बांधिलकी अधोरेखित करण्यात आली होती. त्यांनी देशाला जी दिशा दिली, ती जागतिकतावादाच्या अजगरी धोरणांकडे, गोऱ्या-विरोधी, गर्भपात-समर्थक, कार्बन इंधन-विरोधी, अमेरिका-विरोधी जागतिकतावाद, विविधता, समता, समावेशन, क्रिटिकल रेस थिअरीच्या खोट्या इतिहासाकडे, आणि असेच पुढे वळविणारी होती. ओबामा हे केवळ एक सामुदायिक संघटक नव्हते; ते अजगराच्या सत्तेच्या जागतिकतावादी अजेंड्याचे प्रतिनिधी होते आणि अजूनही आहेत.

तथापि, ट्रम्प हा एका सर्वसाधारण आधुनिक राजकारण्याप्रमाणे नव्हता; १९८९ पासून सुरू झालेल्या कालावधीत इतर सातही राष्ट्राध्यक्षांनी मिळून जितकी आश्वासने पाळली, त्यापेक्षाही अधिक आश्वासने त्याने पाळली. अमेरिका पुन्हा महान बनविण्याच्या ध्येयाशी तो बांधील होता, आणि तसे करण्याचा प्रयत्न करत असताना त्याने केवळ संयुक्त राज्यांतील नव्हे, तर संपूर्ण जगातील सत्तारूढ जागतिकतावादी शक्तींनाही चिथावून सोडले.

जो बायडेन याच्याकडे तो आणखी एक जागतिकतावादी याखेरीज काहीही आहे, याचा कोणताही पुरावा मुळीच नाही.

कॅथलिकवादाच्या पशूने अजगराच्या शक्तींविरुद्ध दीर्घकाळ चाललेले युद्ध पुकारले होते, आणि जेव्हा संयुक्त संस्थाने पोपसत्तेची प्रतिमा उभी करील, तेव्हा त्या वेळी राज्य करणारा अध्यक्ष, भविष्यवाणीच्या अपरिहार्यतेनुसार, अजगराच्या शक्तींशी संघर्षात असेल. डोनाल्ड ट्रम्प यांच्याव्यतिरिक्त जिवंत असलेल्या कोणत्याही अध्यक्षाने

अजगराच्या शक्तींविरुद्ध युद्ध छेडले नसते; कारण डेमॉक्रॅट्स उघडपणे जागतिकतावादी (अजगर) आहेत, आणि शेवटचे जॉर्ज बुश हे, त्यांच्या पित्याप्रमाणेच, तसेच होते (नाममात्र रिपब्लिकन, परंतु प्रत्यक्षात जागतिकतावादी अजगर), कारण येशू नेहमी पहिल्याद्वारे शेवटच्याचे चित्रण करतो.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

> "देवाच्या लोकांवर एक महान संकट येऊन ठेपले आहे. जगावरही एक संकट येऊन ठेपले आहे. सर्व युगांतील अत्यंत निर्णायक संघर्ष अगदी आपल्या समोर उभा आहे. भविष्यवाणीच्या वचनाच्या अधिकारावरून आपण चाळीस वर्षांहून अधिक काळ ज्यांना समीप येणाऱ्या घटना म्हणून घोषित केले होते, त्या आता आपल्या डोळ्यांसमोर घडत आहेत. विवेकस्वातंत्र्यावर बंधने आणणाऱ्या राज्यघटनेतील दुरुस्तीचा प्रश्न आधीच राष्ट्राच्या विधिमंडळापुढे मांडण्यात आला आहे. रविवारीचे पालन बंधनकारक करण्याचा प्रश्न राष्ट्रीय स्वारस्य आणि महत्त्वाचा विषय बनला आहे. या चळवळीचा परिणाम काय होईल हे आपण चांगलेच जाणतो. परंतु त्या निकालासाठी आपण तयार आहोत काय? लोकांना त्यांच्या समोरील धोक्याविषयी इशारा देण्याचे जे कर्तव्य देवाने आपल्यावर सोपविले आहे, ते आपण विश्वासूपणे पार पाडले आहे काय?"

> "रविवार पाळण्याची सक्ती करण्याच्या या चळवळीत गुंतलेल्या लोकांपैकीही पुष्कळजण या कृतीनंतर उद्भवणाऱ्या परिणामांविषयी आंधळे झालेले आहेत. ते हे पाहत नाहीत की ते थेट धार्मिक स्वातंत्र्यावर आघात करीत आहेत. असे अनेक आहेत ज्यांनी बायबलमधील सब्बाथच्या दाव्यांचे आणि ज्या खोट्या पायावर रविवार ही संस्था उभी आहे त्या पायाभूत आधाराचे कधीच आकलन केलेले नाही. धार्मिक कायदे करण्याच्या समर्थनार्थ असलेली कोणतीही चळवळ प्रत्यक्षात पोपसत्तेला दिलेली मोकळीकच असते, जिने इतक्या अनेक युगांपासून विवेकस्वातंत्र्याविरुद्ध सातत्याने युद्ध केले आहे. तथाकथित ख्रिस्ती संस्था म्हणून रविवार पाळण्याचे अस्तित्व 'अधर्माचे गूढ' यालाच देणे लागते; आणि त्याची सक्ती ही प्रत्यक्षात त्या तत्त्वांचीच कबुली ठरेल जी रोमनमतवादाच्या अगदी कोनशिला आहेत. जेव्हा आपले राष्ट्र आपल्या शासनतत्त्वांचा असा त्याग करून रविवारविषयक कायदा संमत करील, तेव्हा प्रोटेस्टंटमत या कृतीत पोपमताशी हातमिळवणी करील; आणि हे दीर्घकाळापासून पुन्हा सक्रिय जुलूमशाहीत उडी घेण्याची संधी उत्कंठेने पाहत बसलेल्या त्या अत्याचारशाहीला जीवन देण्याखेरीज दुसरे काहीही ठरणार नाही."

> "राष्ट्रीय सुधार चळवळ, धार्मिक कायदेविषयक सत्तेचा उपयोग करीत, जेव्हा पूर्णतः विकसित होईल, तेव्हा गतकाळात प्रबळ राहिलेल्याच असहिष्णुतेचे व दडपशाहीचे प्रकटीकरण करील. त्या काळी मानवी परिषदान्नी देवत्वाचे विशेषाधिकार स्वतःकडे घेतले आणि आपल्या निरंकुश सत्तेखाली अंतःकरणस्वातंत्र्य चिरडून टाकले; आणि त्यांच्या आदेशांना विरोध करणाऱ्यांवर कारावास, हद्दपारी आणि मृत्यू ओढवले. जर पोपसत्ता किंवा तिची तत्त्वे पुन्हा कायद्याद्वारे सत्तेत आणली गेली, तर लोकमान्य भ्रमांना मान देऊन अंतःकरण आणि सत्य यांचे बलिदान देण्यास नकार देणाऱ्यांविरुद्ध छळाची अग्नीशिखा पुन्हा प्रज्वलित केली जाईल. हे दुष्टत्व प्रत्यक्ष साकार होण्याच्या उंबरठ्यावर आहे."

> "जेव्हा देवाने आपल्या समोर असलेल्या संकटांचे दर्शन देणारा प्रकाश आम्हाला दिला आहे, तेव्हा तो लोकांसमोर मांडण्यासाठी आपल्या सामर्थ्यातील प्रत्येक प्रयत्न करण्याचे आपण दुर्लक्ष केले, तर त्याच्या दृष्टीने आपण निर्दोष कसे ठरू शकतो? या अत्यंत गंभीर प्रसंगाला ते कोणतीही पूर्वसूचना न देता सामोरे जावोत, असे त्यांना सोडून देण्यात आपण संतुष्ट राहू शकतो काय?" Testimonies, volume 5, 711, 712.